



© 2014 M.S.M. Hoogeboom

Omslagontwerp: MSH

Foto auteur: Gillian Jones

ISBN 978 94 021 2884 0

<http://mshoogland.wordpress.com>

<http://www.facebook.com/MSHoog>

<http://gillianjones.wordpress.com>

# **De Glorieuze Comeback van Kevin Steen**

M.S. Hoogland



# DEEL 1



“Spannend?”

Dat is het eerste woord dat Hilde Winters tegen me zegt, zachtjes en aarzelend om me niet op te laten schrikken uit het boek dat ik aan het lezen ben. Ik trek mijn blik los van een volzin en kijk op. Een scherp knakje in mijn nek dwingt hierbij mijn linkerooglid een halve seconde dicht, wat er eigenaardig uit moet zien. De jonge vrouw aan mijn balie, naar schatting iets ouder dan ik maar vast nog geen dertig, laat meewarig een mondhoek opkrullen. Hoewel ze van buiten komt heeft de zomerstorm haar nauwelijks geroerd. Het glinsterend laagje op haar blote schouders is het enige bewijs van het noodweer. Haar haren, halflang en een tikkeltje blonder dan de mijne, golven met een volmaakte nonchalance langs haar gezicht.

“Sorry?” Ik klink verward, tegelijkertijd vermoeid en verwonderd. Denk ik.

“Of het spannend is. Wat je leest.” Ze geeft een knikje richting de paperback, en ik bekijk het boek alsof ik vergeten was dat ik het in mijn handen had.

“O, dit,” mompel ik, zachter dan bedoeld, en schraap mijn keel, “nou, eh, nee, niet echt of zo.” De vrouw glimlacht en strijkt een plooi uit haar zomerjurkje. Het is wit met rode, net niet perfect ronde stippen. Ze kijkt naar de grond, wiegt de heupen wat, lijkt te wachten tot ik meer ga zeggen. Ik, op mijn beurt, verschuif wat op mijn bureaustoel in de hoop een comfortabeler

houding te vinden. Helaas zijn alle comfortabele houdingen zojuist opgehouden te bestaan. Ik schraap nogmaals mijn keel en vraag of ze het kent.

“Of ik ‘t ken?”

“Dit?” Ik draai het boek naar mijn borst zodat ze de omslag kan zien. Deze is van het diepste zwart, met uitzondering van de brede, grove, geïllustreerde scheur die de voorkant van rechtsboven tot linksonder doorklieft. Deze wond, want dat is het, onthult al gapend een glinsterend, bordeauxrood mensenhart.

Het mooie, vermoeid ogende gezicht van de vrouw neemt een peinzende uitdrukking aan. “Komt me vaag bekend voor. Laat me raden: ‘t is een hartverscheurende *love story*.”

Dat laatste zegt ze met een glimlach.

“Niet bepaald,” zeg ik.

“Mag ik ‘s zien?”

Zonder te antwoorden reik ik haar het open boek over de balie aan. Ze pakt het vast met de vraag of ik straks nog wel weet waar ik ben. Ik neem haar bezorgdheid weg met een handgebaar. Ze inspecteert het mensenhart, laat twee vingertoppen over het reliëf van de scheur glijden.

“Mooi,” zegt ze zacht, nauwelijks hoorbaar onder het geruis van de regen buiten.

“Het beste aan het hele boek,” mompel ik. Ze grinnikt en kijkt me aan.

“Echt?”

Ik haal mijn schouders op en besluit niets meer te zeggen. In die stilte vraag ik me af hoe ik haar dadelijk moet vertellen dat alle kamers reeds verhuurd zijn. Niets zo erg als een mooie vrouw te moeten teleurstellen, zeker na menige fantasie over ontmoetingen als deze. Net als in de film; de mysterieuze *femme fatale* stapt op een regenachtige avond het kantoortje van de zwaar-moedige privédetective binnen, en vanuit dat moment ontrolt zich een plot vol dubbele bodems en intriges die zich via slinkse wendingen een weg banen naar die hartstochtelijke kus in het eindshot.



In mijn hoofd hoor ik de violen al.

“...*het schot sloeg een prachtige waaier van modderdik bloed tegen de badkamermuur,*” zoemt het door het receptiekantoor. Een perfect getimede bliksemflits zet het voorgedragen zinnetje kracht bij. De vrouw kijkt geschrokken naar het raam, en dan naar mij. Vervolgens laten we tegelijkertijd een zenuwachtig lachje vallen.

“Toch nog best spannend,” gniffelt ze. Gespeeld nerveus klappt ze het boek dicht, maar voordat ze het teruggeeft kijkt ze nog even op de achterflap. Haar interesse lijkt gewekt.

“Kevin Steen,” leest ze voor, waarna ze even aarzelt. “Wel ’s van gehoord, geloof ik.”

“Oké,” mompelt ik. Buiten klinkt de donder die de flits van net had aangekondigd.

“Maar hoe heet het boek dan?” Ze kijkt op de effen zwarte rug van het boek. “Ik zie nergens een titel?”

“Hij kon er geen bedenken. Althans, zo gaat het verhaal. Dus, nou, schijnbaar heet het boek zoals je zelf wilt dat het heet. *Het Meesterwerk* bijvoorbeeld, of... eh... *Sadistische Rotzooi.*”

Ze legt het boek op de balie en schuift het mijn kant op. “En hoe wil jij dat het heet?”

Ik denk even na, hoewel ik dat al vele malen eerder heb gedaan en ook allang al een antwoord weet, en zeg dan op gedragen toon: “*Het Gruwelijkste Boek In de Geschiedenis van de Mensheid.*”

“Hm, klinkt als een bestseller.”

“Dat was het ook.”

Alsof de vrouw onze boekbespreking abrupt beu is, steekt ze een hand uit over de balie. Ze noemt haar naam: Hilde Winters. Ik schud haar hand, die zacht en slank als van een tienermeisje is maar niettemin zelfverzekerd in de mijne knijpt.

“Marc.”

“Dat wist ik al,” zegt Hilde, kijkend naar het naamplaatje op mijn rechterborstzak.

“Ja, ja natuurlijk.”

“*Anyway*, Marc,” komt Hilde Winters zuchtend ter zake, “ik vroeg me af of je mij misschien kunt helpen.”

Nu komt het. Nu sneuvelt onze filmliefde al in de openings-scène.

“Ik... Als u...”

“Júh! M’n moeder, die is u.”

“Goed, ja. Ehm, als je op zoek bent naar een kamer, dan moet ik je helaas teleurstellen. Ze zijn allemaal vergeven. En geloof me, dat komt bijna nooit voor.”

“Ik geloof je,” lacht Hilde, “maar ik woon in de buurt, min of meer. En met de verhalen die over dit motel de ronde doen is het een wonder dat hier überhaupt nog mensen komen.”

“Als je doelt op de salamanders, dat was een eenmalig incident.”

“Salamanders?”

“Niks, laat maar.” Hilde kijkt me argwanend aan. Dan wederom een glimlach. Ze vouwt haar handen vroom over elkaar op de balie en zegt: “Maar het schijnt dat dit de enige plek in de wijde omtrek is waar je op dit goddeloze uur nog sigaretten kunt krijgen. Toch?”

Opluchting glijdt als een koel zuchtje wind over mijn lijf. Ik sta op, de beweging aangrijpend om onopvallend diep adem te halen, en loop om de balie heen. Ik moet er verschrikkelijk verlopen uitzien, vol in het dode licht van de plafonnière die in het midden van de receptie hangt.

“Hier... hiernaast,” zeg ik zonder Hilde aan te kijken. Ik haal mijn sleutelbos uit mijn broekzak en open de deur naar de kleine kantine die aan de lobby grenst. Aldaar knip ik het tl-licht aan, waardoor zich na enig flikkerend haperen een volstrekt sfeerloze ruimte prijsgeeft. De linoleum vloer is van het droevigste grijs, de eettafeltjes in de hoeken verhullen geenszins dat er vrijwel nooit aan ze gezeten wordt, en de rimpelige postertjes aan de zachtgele wanden doen weinig meer dan vlekken en een enkel kogelgat verbergen – ik zie dat de linkerbovenhoek van Rita Hayworth weer eens heeft losgelaten. De sigarettenautomaat, vies en ge-

butst naast de defecte jukebox, straalt uit dat hij de wielen wenst om zich naar de rivier te rollen voor een loodzware duik naar de bodem.

“Ja,” zegt Hilde terwijl ze knikkend naar de sigarettenauto-maat schuifelt, “hier heb ik ook over gehoord.”

“Het is diep triest. Ik weet het.” Staand in de deuropening, de armen over elkaar, kijk ik toe hoe Hilde enkele muntstukken uit een klein rood portemonneetje vist. Met een vinger gaat ze de lichtgevende rechthoekjes met tabaksmerken af, tot ze haar favoriet gevonden heeft. Een nieuwe lichtflits vult de kantine, schroeit het beeld van Hilde Winters in mijn netvlies, en plotse-ling dringt een bijzonder besef zich aan me op. Deze kantine, dit troosteloze hok, wordt door Hilde Winters afgemaakt. Vervol-maakt. Nu zij hier staat klopt alles opeens. De penseelstreek die een zielloos schilderij tot leven brengt. De vloer, de muren, haar jurkje, dat goudblonde haar en dat kittige rode beursje, opgeteld zijn ze een som die plots een positieve uitkomst heeft. Hier sta ik, op het breekpunt van het jaar, aan het slot van de benauwdste dag in weken, te kijken naar het perfecte popliedje, een tot leven gekomen Hopper, de passage die Kevin Steen louter in zijn dro-men schrijft.

Gebulder in de wolken. Muntjes die kletterend afdalen in de automaat. De automaat die kokhalzend een pakje Luckies voort-brengt. Hilde Winters die al hurkend de stof van haar jurkje strak rond haar achterste doet spannen.

En ik, Marc Hoogland, twijfelend aan de echtheid van dit al-les.

“Doe je er eentje mee?” vraagt Hilde als ze terug komt lopen, ondertussen het cellofaan van haar pakje scheurend. “Of wil je verder in je boek?”

“Misschien rook ik wel helemaal niet,” probeer ik. Gewoon, om even dwars te doen. Hilde schudt gniffelend haar hoofd.

“Je ruikt naar een asbak en je huid ziet eruit als een natte krant die op de verwarming heeft liggen drogen.”

“Eh... dank je wel?”

“Mij hou je niet voor de gek, Marc. Kom.” Ze glipt langs me terug de lobby in, een fruitig zweempje parfum achterlatend. Ik snuif het op en kijk nog even de kantine door. Deze is deprimerend als vanouds, nu Hilde uit de compositie weggelopen is. Snel: licht uit, deur op slot, nooit meer komen.

Buiten ruikt alles nieuw en schoon. Een kettinggordijn van re-gendruppels, hangend aan het afdak boven de veranda, houdt Hilde en mij gescheiden van de donkere, donderende buitenwereld.

“Dus je komt hier uit de buurt?” vraag ik na een wolkje rook te hebben uitgeblazen. Vanuit mijn ooghoeken zie ik Hilde knikken. Ze zuigt gulzig aan haar sigaret, tracht tevergeefs kringetjes rook te maken, en antwoordt dan: “Ik heb sinds kort een kamer in de stad. Door omstandigheden; liever had ik niet hoeven verhuizen.”

“Hoezo dat?”

“Lang verhaal, Marc. Lang verhaal.”

“O. Oké.” Vraag me niet hoe, maar ik voel dat de spieren in Hildes nek en schouders zich hebben aangespannen door mijn vraag. Och, de kwetsbaarheid van mooie momenten. Beter had ik mijn mond gehouden.

“Jij woont hier zeker al je hele leven? Ik bedoel, een jonge vent als jij woont toch niet voor z’n plezier in zo’n desolaat oord.”

*Desolaat.* Het woord is nog mooier als een vrouw het zegt.

“Ik kom uit het zuiden, geloof het of niet. En nee, ik ben hier niet voor m’n lol.”

Hilde snuift een lachje dat iets grimmigs heeft. “Zeker ook een lang verhaal?”

“Nogal, ja.”

“Man, we kunnen wel een praatgroep voor lotgenoten beginnen.”

“Wie weet.” Verder weet ik niks te zeggen, en als een roofdier dat geduldig heeft liggen wachten slaat de stilte dan ook toe. Zeker twee minuten staan we daar, Hilde Winters en ik, rokend in

de kortste nacht van het jaar, en naar ik vermoed tot dusver ook de natste. Ik denk aan het verhaal dat ik haar niet vertellen wil, de met fictie gelardeerde feitelijkheden die me tegen wil en dank achter de receptiebalie van een noodlijdend motelletje hebben neergezet. Soms zou ik willen dat Kevin Steen nooit had bestaan.

Ik schiet mijn sigaret de regen in, de parkeerplaats op. Het gloeiende puntje dooft meteen.

“Weet je wat het rare is met muziek?” zegt Hilde plotseling. “...Je moet het altijd horen om ervan te kunnen genieten. Snap je wat ik bedoel?” Ze draait haar hoofd naar me toe. Ik kijk haar voorzichtig aan, vanonder mijn wenkbrauwen. Omdat ik niets weet te zeggen gaat ze verder: “Er zijn liedjes die zo mooi zijn dat je vanbinnen begint te gloeien als je ze op de radio hoort, of, om het mooier te zeggen, als je de naald op de plaat laat zakken en je de eerste noten hoort. Maar... weet je, als je aan dat liedje denkt, als het zo gedetailleerd in je hoofd zit dat je het bij wijze van spreken in je gedachten af kunt draaien, dan... dan heb je toch niet dat gevoel. Zelfs als je mooie herinneringen aan een liedje hebt, dan kunnen je hersens die onmogelijk oproepen als je het liedje alleen maar in je *hoofd* hoort. Er moeten blijkbaar trillingen zijn. Waarom is dat?”

Ik moet haar het antwoord schuldig blijven. De combinatie van vederlicht slapen en wonen boven een café maakt dat ik de laatste tijd meer muziek hoor dan me lief is. Om over de gevoelens die de klanken oproepen nog maar te zwijgen.

“Ik zou willen dat ik een jukebox in m'n schedel had,” verzucht Hilde met een kinderlijk soort verslagenheid. Het meisje dat het onmogelijke wil en haar zin niet krijgt. Ik zou een arm om haar heen willen slaan en haar vertellen dat ik met een probleem zit dat – met enige fantasie – het compleet tegenoverstelde van het hare is. Maar ik zie er vanaf.

Het zou een raar gesprek worden.

“Sorry, Marc,” zegt Hilde. Ze lijkt op het randje van een huilbui te balanceren. “Het is de stilte hier. Ik heb dat vaker na een optreden. Dat het dan ineens weer stil is, en dat ik... dat we op

het podium iets hebben gevangen dat dan net zo snel weer vervliegt. Jezus, ik raaskal.”

“Dat valt wel mee... Dus je maakt muziek?”

“Ik *speel* muziek. Als ik het maakte zou het nu nog bestaan. Als een zelfportret of, weet ik veel, een konijnenhok dat je op een zaterdagmiddag in elkaar timmert.”

Ik ga door alsof ze niets gezegd heeft: “Wat voor soort muziek?”

Hilde steekt haar sigaretje in ons regengordijn. Binnen luttele seconden is hij uitgeblust. Vervolgens blijft ze de natte peuk tussen haar vingers houden, alsof ze van plan is hem straks ergens netjes in een afvalbak te gooien.

“Weet je, dat is net als dat boek dat je aan het lezen bent; het is het soort muziek dat jij wilt dat het is.”

“Dus als ik vind dat het hoempapa is, dan...”

Hilde snoert mij de grote mond met een pijlsnelle schijnstoot richting mijn schouder. Ik krimp paniekerig lachend ineen, neem daarna zo snel mogelijk weer een enigszins mannelijke pose aan. Ik kijk haar aan. In haar ogen glinsteren nog onvoltooide tranen, maar haar lippen lachen. We zijn oké.

“Ik vind dat je morgen maar moet komen kijken. Onze tweede avond in De Horizon, hier verderop in het dorp. Dat ken je vast wel.”

“Nou en of.” Het is de kroeg waar ik boven woon. Ik heb het postertje aan de deur van het toilet zien hangen, van de week. *The Blond Widows*, als ik me niet vergis. Als ik vanavond niet had moeten werken had ook zij me uit de slaap gehouden met haar muziek. Morgen zal ik horen of ik ervoor mijn bed was uitgekomen.

“Goed,” zucht Hilde, en ik weet wat ze gaat zeggen, “ik zal maar weer 's in de auto stappen. M'n bedje roept.” Ze zet een naargeestig, jammerend stemmetje op, het soort dat spookverschijningen in oude griezelfilms hebben. “Hiiiiillde.... Hííííílll-duhhhh.... Kom slaaaaapuuhhhh.” Ze steekt haar armen als een wandelende dode voor zich uit, de meisjeshanden slap aan de

polsen, en stapt zonder enige schroom het trappetje van de veranda af, de regen in. Ik sla haar gade met een frons en een glimlach. Net als ik me om wil draaien komt ze terug gehuppeld, door het gordijn van regendruppels heen.

“O, wil je deze voor me weggooien?” vraagt ze, en voor ik het weet sta ik met haar uitgebluste sigarettenpeuk in mijn handpalm toe te kijken hoe ze over het glimmende asfalt van de parkeerplaats naar haar kleine witte autootje dartelt, deze start en de provinciale weg opdraait in de richting van de stad.

Binnen gooi ik het peukje in het afvalmandje onder mijn bureau. Ik plof neer op de stoel en draai rustig rondjes, onderwijl het afgelopen kwartier herbelevend in mijn hoofd. Ik kom tot de conclusie dat mijn eerste ontmoeting met Hilde Winters al net zo ongrijpbaar is als de liedjes waar ze me over vertelde. En dan denk ik direct weer even aan Kevin Steen. Ik denk eigenlijk altijd aan Kevin Steen. Ik pak het gitzwarte boek van de balie, waar Hilde het had neergelegd, en laat de pagina's langs mijn duim ratelen. Onsmakelijke woorden flitsen in milliseconden aan me voorbij:

*...botsplinters...*

*...wondvocht...*

*...bloedfontein...*

*...okselhuid...*

Eenmaal bij het einde aangekomen sla ik het boek dicht en tracht ik mijn ogen door de achterkant te boren. Dit lukt niet. Ik bekijk het gezicht van de jongeman op de foto naast de flaptekst.

“Klootzak,” snauw ik hem toe. Hij reageert niet, blijft me maar aangapen met die onheilspellende blik in zijn ogen, alsof hij geheimen koestert waar hij zelf niet langer het bestaan van weet, diep als ze in hem verscholen liggen. Alsof niemand überhaupt iets concreets over hem kan zeggen. Maar ik weet alles. Ik weet precies wie er op de achterkant van dat boek staat, wie hier zijn droomdebuut en zwanenzang ineen geschreven heeft.

Het is een iets jongere, zwartharige, bebrilde, ongeschoren versie van mezelf.



Er is veel gebeurd in de maanden na die midzomernacht. Veel had te maken met Hilde Winters. Niet dat ik haar ergens de schuld van geef, maar toch, zonder haar had ik hier niet gezeten. Zo ongrijpbaar als de liedjes in haar hoofd, zo kraakhelder zijn de beelden in het mijne. Onbedoeld projecteer ik ze op de witte muren die me omringen, en als ik mijn ogen sluit zie ik ze op de binnenkant van mijn oogleden. Diep in de nacht, als ik fijne dromen tracht af te dwingen door terug te denken aan de mooiste momenten met Hilde, worden deze breekbare filmpjes keer op keer genadeloos doorsneden met subliminale frames die ik liever wil vergeten. Dan zie ik Oswald rondsluipen in zijn wapperende overjas. Zie ik de oogjes van Joe Christmas glinsteren in het halfdonker. Voel ik al gravend de natte bosgrond tussen mijn vingers.

Buiten jaagt een prematuur afgeschoten vuurpijl de stilte uit de lucht. Ik wend me tot het kleine kantelraampje en meen kort een donkergroene gloed in de lucht te zien. Daarna is alles weer zwart, zwarter nog dan het niets tussen de rode vakjes van mijn metaforische roulettewiel. Ik sta op van het roestvrijstalen tafelblad dat met grote bouten in de muur is vastgeklonken, en loop naar het eenpersoonsbed. Ik stap op de matras, hoor de spiraal knerpen onder mijn gewicht en ga op mijn tenen staan. Met mijn neus een kleine halve meter onder het raampje snuif ik de late avondlucht naar binnen, zo goed en kwaad als het gaat. Was ik maar daar: buiten. Was ik maar een deeltje, hoe klein en nietig

ook, van de wereld rondom deze cel van hooguit twee bij twee. Ik maak een vermoeid sprongetje van het bed naar de vloer, en begin te lopen. Van de ene muur naar de andere. Heen en weer, heen en weer terug. Ongeduldig ijsberend door de cel alsof er iets te gebeuren staat. In werkelijkheid is alles al gebeurd en kan ik niets dan terugkijken. En dat doe ik, zo vul ik de uren, tot ik niet langer van muur tot muur loop maar eindeloze kilometers terug maak. Terug naar het begin van de mistige steeg die mijn literaire loopbaan is. Of was. Een wandeling die me brengt bij de derde klas op de middelbare school. Niet verder, want daar wordt de mist te dicht om goed te kunnen zien. Er zullen daar zonder twijfel sleutelmomentjes verscholen liggen – een klassiek boek waar ik nog veel te jong voor was maar dat me niettemin een verlichtende klap in het gezicht verkoopt, een moeder die de puzzel in mijn hoofd ineens doet vallen op het moment dat ze snikkend een driestuverroman dichtklapt – maar ik kan ze me simpelweg niet herinneren. Nee, ik kan niet duiden waar en wanneer het literaire zaadje in de grond gestopt is. Op een dag *schreef* ik gewoon. Liet ik de woorden vrij die tot vervelens toe in mijn vingertoppen hadden zitten kriebelen. Schetste ik korte scènes in mijn schoolschriften, zag ik passages tot pagina's opgroeien, vrijkomen, ontsnappen. Maakte ik er een sport van om elk verhaal langer en beter te krijgen dan het vorige; twee bladzijden, vier, toen tien en later twintig. Ik heb geen van die oude schrijfsels bewaard, maar ik vermoed dat ze geen van allen de inkt van de balpennen waard zijn geweest. Wel weet ik nog dat er per verhaal meer seks in zat. Compensatiedrang allicht, met waarschijnlijk een snuffje hormonale bewustwording.

Voor zover ik mij kan heugen stond ik nooit stil bij de mogelijkheid iets te bereiken met de dingen die ik schreef. De schrijvers die ik las waren stuk voor stuk te oud of te dood om daadwerkelijk iets van ambitie op te roepen. Hun portretfoto's ontkenen immers stellig dat ook zij ooit pubers waren geweest. Nee, beter werd ik voetbalprof. Dat vond mijn vader in ieder geval, gezien de standvastigheid waarmee hij mij al op jonge leef-

tijd de grasmat op dwong. Teamsport, dat was goed voor me. Daarmee kon ik naast dat 'gekrabbel' nog iets doen aan mijn fysieke en sociale ontwikkeling. Natuurlijk, de ruime voldoende voor opstellen waren mooi meegenomen, maar zou het niet fijn zijn als ik eens *niet* als laatste bleef zitten wanneer er bij de gymlessen op school teams werden gekozen? Het was de simpele levensinstelling die al generaties geleden in het hout van de Steen-stamboom was genesteld; word sterk en maak vrienden, dan gaat de rest vanzelf. Mijn ooms, stuk voor stuk kloeke, mondig arbeiders, lazen me op verjaardagen allemaal gretig deze levensles – naar ik vermoed opgejut en ingefluisterd door mijn oude heer. Echt, het zal me niet verbazen als er binnen de familie spoedberaden over mij gehouden zijn.

En op school waren er de leraren. Die prezen mijn prestaties en wisten maar al te goed wat voor moois de toekomst mij zou brengen. In hun glazen bolletjes zagen zij Kevin Steen in driedelig kostuum oreren op symposia. Doctorandus Steen, hoogleraar in de rechten Steen, het Minister Steenplein in de hoofdstad. Er waren slimmere jongens in de klas, maar tegen hen werd niets gezegd. Zij kwamen uit betere milieus, die kwamen er wel. Maar, Kevin Steen, onwaarschijnlijke twijg aan een stamboom van arbeiders, moest kennelijk gered worden. Voor m'n gevoel bevond ik me op een T-splitsing, met links de arbeiders wiens bloed ik deelde, en rechts de docenten die in de illusie verkeerden een potentiële premier in hun banken te hebben zitten. Je zou verwachten dat het me zwaar viel, deze tweestrijd, dit getouwtrek om mijn toekomst. Verre van dat. Ik bleef gewoon staan. Ik was jong, ik zou voorlopig nog op school zitten. Wat er daarna gebeurde, dat zagen we dan wel weer. Ik had geen haast, bleef rustig op het asfalt staan, af en toe eens links kijkend, dan weer rechts.

En oké, een enkele keer – dankzij meneer Bottenbley – recht-door; uit een dwarse opwelling van geldingsdrang deed ik tegen het einde van het derde schooljaar mee aan een verhalenwedstrijd die de schoolkrant had uitgeschreven. Ik zou de makers van

dat maandelijks hoopje vastgeniete stencils – dat overigens zonder uitzondering een behoorlijk zuur, kurkachtig geurtje droeg – wel eens laten zien hoe je een tekst *zonder* spelfouten schreef. Daarnaast leek het me wel spannend om eens met een deadline te werken. Kijken hoe dat gaat, presteren onder druk.

Terwijl ik een week lang tegen m'n vader loog dat ik huiswerk maakte ('*Een werkstuk over Da Vinci, fascinerend wat die man allemaal deed!*') schreef ik een eigentijdse variant op *Het Masker van de Rode Dood* van Edgar Allan Poe. Met de hand, op papier, zoals ik altijd deed en doe, om maar zo dicht mogelijk bij mijn zinnen te zijn. Ik liet het verhaal plaatsvinden op een schoolfeest en verving de in het origineel geïmpliceerde pestdreiging door een nucleaire Holocaust. Had ik in een horrorfilm gezien. De rol van de arrogante prins Prospero, gastheer voor de uitverkorenen, schonk ik aan meneer Bottenbley, de streng christelijke docent Aardrijkskunde met een lui oog en een aan sadisme grenzend rechtvaardigheidsgevoel waar het aankwam op het surveilleren tijdens de pauzes. Zo had hij eens een brugklasser aan zijn oor de hele aula doorgesleept, regelrecht naar het kantoor van de conrector, alleen maar omdat de arme knul tevergeefs een klokhuis van vijf meter afstand in een prullenbak had trachten te gooien.

Leerlingen noemden hem een nazi.

Verkerend in de illusie van volledige onzichtbaarheid (dat was tot dusver immers de status quo op school geweest, zeker met betrekking tot de meisjes) stak ik mijn handgeschreven verhaal in de kopijbus die naast de deur van de schoolkrantredactie aan de wand geschroefd was. Om eigenlijk direct te vergeten wat ik gedaan had. Zo ging het nu eenmaal; je schreef iets, liet de woorden eruit en sloot het hoofdstuk af. Je denkt toch ook niet twee keer na over elke drol die je doorspoelt? Dan word je gek.

Maar twee maandagen later merkte ik dat er iets veranderd was, al kon ik er niet meteen mijn vinger op leggen. Plaatsnemen aan mijn leraar achter in het wiskundelokaal ervoer ik oogcontact, raakte mijn blik meer dan eens die van klasgenoten.

Ook die van meisjes.

Dat was nieuw.

Ik was blijkaar te verstrooid – of nog niet wakker genoeg – om te beseffen wat er aan de hand was. Zelfs toen ik zag hoe enkele jongens in het midden van de klas door de nieuwe editie van de schoolkrant zaten te bladeren, begon me niets te dagen. Die blikken, geroezemoes dat met gegiechel doorspekt was, ik ging er vanuit dat ik het onderwerp was van een spotprent of zo. Misschien had iemand wel gewoon een briefje met *sukkel* op m'n rug gehangen. Dat zou ook niet voor het eerst zijn. Wist ik veel.

“...hij dat gedaan?” vroeg een meisje een paar tafels links van mij, bij het raam. Ze heette Sanna, wist ik. Een spichtig, bebrild meisje dat mooi zou kunnen zijn als ze daar haar best voor deed. Haar woorden weekten weliswaar iets los, een tinteling achter in mijn hoofd, maar ik weigerde te aanvaarden dat ze mij betroffen.

De docent maande onze klas tot stilte. De verwondering die op mij leek te slaan ebde binnen enkele seconden weg, maakte plaats voor een kurkdroke verhandeling over meetkunde die de komende drie kwartier in een dagdeel deed lijken. Tom, de breedgeschouderde jongen voor me, leende mijn geodriehoek zonder 'm ooit nog terug te geven. Spannender dan dat werd het niet. Toen de zoemer het einde van dat schijnbaar eindeloze lesuur inluidde, stopte ik zo langzaam mogelijk mijn schrijfgerei in mijn etui, stak ik al net zo traag mijn boeken in mijn tas. Ik verliet de klas doorgaans het liefst als laatste, en vandaag was dat niet anders. Leerlingen die me voorgingen keken naar me om. Er werd gefluisterd en gefronst. Waren ze... bezorgd?

Uiteindelijk, toen het lokaal op twee meisjes en de leraar na leeggelopen was, schuifelde ik tussen rijen tafels door naar de deur. Ik keek slechts eenmaal op, om de leraar gedag te gebaren, wat tussen de meisjeshoofden door werd beantwoord met een loodzware knik en een knipoog. Misschien deed hij dat bij iedereen, daar lette ik niet op, maar meer dan dat kreeg ik het gevoel dat hij me iets wilde zeggen. Iets als: *Sterkte jongen... Je zult het nodig hebben*. Een beetje van de kaart verstapte ik me, stootte

tegen een lessenaar. Ook kreeg ik het plotseling onaangenaam warm, maar dat had ik wel vaker.

Pas na de les Frans, tijdens de eerste korte pauze van de dag, kwam ook ik eindelijk op de hoogte van wat er was gebeurd. Van wat het publiek voor de onnozele hoofdrolspeler uit te weten was gekomen. Hoe slecht ik ook was in wiskunde, die verrekte optelsom had ik allang moeten kunnen maken. Echter, ik realiseerde me pas dat mijn Poe-pastiche de verhalenwedstrijd had gewonnen toen ik een exemplaar van de nieuwe schoolkrant van de tafel in de aula had gepakt, het opensloeg en de onwerkelijke ervaring had woorden van mijn hand op de pagina's te zien staan, netjes overgetypt door een ijverig redactielid.

Dat iemand daar de tijd voor had genomen.

Gevoelens van trots en doodsangst vochten om mijn aandacht. Al die tienerhoofden die mijn verhaal zouden absorberen – wat zou het daar allemaal aanrichten? Hoe zouden ze me zien, vanaf nu? Nu ze me *konden* zien? Zouden er tikfouten zijn?

Een opgewonden geroezemoes rechts van mij trok me weg uit wat vast een zware existentiële verkenningreis zou zijn geworden. Ik keek op, zag een groepje scholieren gluren. Eerst naar mij, vervolgens naar iets schuin achter mij. Ze leken iets engs te zien. Ik draaide mijn hoofd in de richting van hun blikken – en verstijfde. Natuurlijk was hij daar, meneer Bottenbley. Hij was zojuist de docentenkamer uitgekomen. Stond bij de deur, de klink nog in zijn hand en zijn goede oog vastgepind op de iele plaaggeest die het in zijn hoofd had gehaald de spot met hem te drijven. Hem bovendien een gruwelijke dood had laten sterven, zij het slechts in woorden. Hij keek naar Kevin Steen, en met de zwaarte van dat staren groeide ook het gegons aan stemmen in de aula. Jongens die me kenden spraken wijzend over mij, brachten anderen op de hoogte van hetgeen dat op handen was, te weten het volgende: een puisterige snotaap stond op het punt publiekelijk geëxecuteerd te worden. Door de nazi nota bene. Dat werd smullen.

Iemand in mijn maag draaide in hoog tempo zeemansknopen.

Zijn of haar handlangers stookten vuur achter mijn wangen. Mijn handpalmen zweetten, ik wist toen nog niet eens dat ze dat konden. De droom die iedereen wel eens heeft, die ene waarin je zomaar naakt op school verschijnt, in zekere zin kwam zij nu uit. Rillend – want naakt- zag ik hem naderen, die Bottenbley, hand in hand met mijn gruwelijke einde. Hoe zouden ze het mijn ouders vertellen, vroeg ik me daadwerkelijk af.

Bottenbleys stappen wogen elk een ton en duurden een minuut per stuk. De aula verstomde. Ik overwoog te rennen, maar ontdekte dat ik aan mijn stoel zat vastgelijmd. De zoveelste grap? Of hadden mijn spieren zichzelf, berustend in hun lot, alvast maar uitgeschakeld? Omdat het dan minder pijn deed of zoiets? Ik hoorde de stem van mijn vader, brommend en druipend van dedain: “Dat krijg je nou, met dat gekrabbel van je.” Waarom had ik niet naar hem geluisterd? Het vooruitzicht van een strafschoep in een WK-finale leek me plotseling zo slecht nog niet.

Toen de hand van Bottenbley, ferm op mijn smalle schouder. De toppen van lange, dunne vingers op mijn sleutelbeen. Het goede oog dat me aankeek, broodkruimels in zijn rossige baard. Ik concentreerde me op zijn rimpelige voorhoofd, ondertussen vechtend tegen de vernedering van tranen. Een meisje giechelde vergenoegd. Ze zag mijn bloed al op het donkerblauwe linoleum spetteren.

“Kevin Steen,” sprak Bottenbley in lage, zakelijke klanken. Ik kon de rest van de zin al horen, galmend door de muisstille aula; *...ik veroordeel jou tot...* Tegelijkertijd stond ik een halve tel stil bij de monsterlijke adem die de nazi produceerde, een geur die me aan groene kool deed denken en die in mijn verbeelding als een mosgroen wolkje voor hem uit zweefde.

“Uiterst, uiterst fraai geschreven, jongeman,” vervolgde hij, op een strenge toon die iets ironisch had, alsof hij genot schiepte uit het spelen met mijn doodsangst. “Toegegeven, als je niet zo goed met woorden was liep je de rest van het jaar corvee... echter...” Hij aarzelde, zocht naar woorden. Dat had ik een docent nog nooit zien doen. Was hij... ontroerd? “Jongen, ik ben... vereerd.

Ja, dat is het zowaar. Vereerd.”

Ik wilde niets liever dan glimlachen, maar kon mijn gezicht niet bewegen. Het beestje dat in de kamers van mijn hart stennis liep te schoppen kwam langzaam tot bedaren. Wat voor kleur broek had ik eigenlijk aan? Want had ik in mijn broek geplast? En zo ja, was dat dan te zien?

“Alleen zou ik je willen adviseren zuiniger te zijn met adjectieven.”

Dat was het laatste dat Bottenbley tegen me zei. Ik had het idee dat hij nog meer wilde zeggen, en ikzelf zocht driftig de moed om te vragen wat adjectieven in vredesnaam waren, maar de zoemer sneed onze interactie luid snerpnd de keel af. Leerlingen begonnen hier en daar op te staan, voorzichtig en zwijgend om geen woord te hoeven missen, mocht er nog iets komen – een dubbele bodem, een schokkende plotwending. Die ernstige kalmte ontging Bottenbley niet; hij keek de aula door alsof hij nu pas merkte dat ik hier niet zielsalleen gezeten had. Hij tilde zijn hand van mijn schouder, gaf daar nog een gemoedelijk klopje op en spoedde zich toen als gegeneerd de gang op. Zodra hij in de westelijke vleugel van het schoolgebouw was verdwenen kwamen de stemmen los, begeleid door het geritsel van tassen en het stugge schuiven van stoelpoten over de vloer. Ik hoorde het als door drie betonnen muren heen. Roerloos bleef ik zitten. Handen raakten mijn schouder aan, er werd me gevraagd wat de nazi had gezegd. Ik reageerde nergens op.

Te zeggen dat na die ochtend alles anders werd zou overdreven zijn – ik werd pas echt geaccepteerd toen ik het volgende jaar begon te roken. Maar voor nu werd ik in ieder geval *gezien*, werden er aanzienlijk minder voeten uitgestoken op de gang en schakelde men opeens geregeld mijn hulp in als er opstellen geschreven moesten worden. En: op de laatste donderdag voor de zomervakantie kreeg ik mijn eerste fanmail. Het was een week of drie na de publicatie van mijn verhaal. Mijn faam was inmiddels alweer enigszins aan het vervagen, ik veranderde langzaam van hype in ‘die knul van dat verhaal’. Vandaar ook mijn verba-



zing toen ik op die tropisch warme donderdagmiddag het briefje in mijn kluisje aantrof. Het was een roze pagina, uit een agenda weggescheurd, met bovenaan het woord 'Notities'. Daaronder, met potlood geschreven, een tekstje dat ik een keer of twaalf las voor ik het goed en wel begreep;

*Wil je me'n schoolkrant signeren Kevin  
Om 4 uur bij het bankje voor de gymzaal?  
x-je S*

Onvoorstelbaar hoe helder ik die woorden nu nog voor me zie, in dat onschuldig sierlijke meisjeshandschrift. Ik kan ze zonder moeite terughalen, ze vanuit mijn geheugen overtrekken op de hagelwitte wanden die me omsluiten. De Kevin Steen van toen was niet alleen gepubliceerd, hij had er ook zowaar iets mee bereikt. Althans, daar had het alle schijn van. Een moment van euforie, een hink-stap-sprong de nevelige steeg in. Die knul, vijftien winters jong, hoopte zomaar op van alles, al wist hij werkelijk nog van niets. Hij kon, om maar iets te noemen, allerminst bevroeden dat ene Irina Foska acht en een half jaar later op zijn deurbel zou staan drukken toen hij juist in alle rust aan het doodgaan was.

Na een busrit van krap twintig minuten kom ik aan in de stad. Ik knik de chauffeur in het voorbijgaan gedag en stap de opkruipende warmte van de voormiddag in. Mijn enkels doen wat wankel aan, dus ga ik voor de zekerheid even tegen de glazen zijwand van de halte staan leunen. Ik haal mijn pakje Chesterfields uit de borstzak van mijn zwartrood geblokte overhemd, neem er een sigaret uit en steek hem aan. Vervolgens staar ik een poosje rokend voor me uit, kijk door de glazen van mijn zonnebril de verte in, naar de rivier die fonkelt als zilverfolie en de fletse gebouwen die aan de overkant het tegenovergestelde doen. Er was een tijd, bedenk ik me, dat ik zonder schroom dergelijke skylines tegemoet kon wandelen. Onbekommerd neuriënd zelfs, de handen in de zakken. Dat ik zonder bange gedachten kruispunten overstak en tegemoetkomende voetgangers in de ogen keek. Ik ben echter allang niet meer het stadsmens dat ik vroeger was.

Omdat ik het gevoel krijg dat ik haast heb trap ik mijn sigaret al na zeven hijsen uit. Langs de waterkant loop ik richting de brug die me het centrum van de stad in zal brengen. Een passerende bestelbus doorklieft de halve ovaal water die tegen de trottoirband ligt. Water schreeuwt onder de banden vandaan, ik voel de druppels op mijn gezicht en ruik de oude regen. Nog een paar uur zon en alle plassen in dit slechte wegdek zullen zijn verdampt. Dan zal niemand je nog geloven als je zegt dat het vannacht nog als een gek geonweerd heeft.

Eenmaal in het centrum aangekomen kies ik zorgvuldig mijn route. Zo kort en onopvallend mogelijk. Ik doorsteek een steegie tussen twee winkelstraten, sluip via een donker achterstraatje naar het pleintje tussen de bibliotheek en het theater, loop in een halve boog om de oude kerk heen en sla linksaf zodra ik de glazen façade van het nieuwe bankgebouw gepasseerd ben. Na een kleine tweehonderd meter wandelen langs relatief moderne panden die in de jaren tachtig als hapklare blokken aan het stadshart lijken te zijn vastgeplakt, bereik ik mijn bestemming: een elegant, negentiende-eeuws hotelpand, vier verdiepingen hoog en gelegen aan het kleinste van de twee parken die deze stad rijk is. Dit gebouw had eigenlijk allang plat moeten liggen, ware het niet dat een ambitieuze projectontwikkelaar enige miljoenen voor een renovatie overhad en de stad zodoende van een prestigieus kantoorpand wist te voorzien. Oké, tussen al het moderne glas en beton valt het uit de toon als een kaars onder gloeilampen, maar dat is allicht niet eerlijk; het hotel was hier het eerst. Maar zo gaat dat nu eenmaal; als het nieuwe terrein wint, wordt het oude vanzelf curieus – denk oldtimers op de snelweg, of schaamhaar in de porno.

Volgens mijn horloge ben ik iets te vroeg. Ik heb zo te zien nog twee minuten voor een snelle sigaret. Echter, zodra ik de filter tussen mijn lippen klem klinkt naast mij het geluid van een zoemer, schel en krakerig. Ik kijk omhoog, langs de ronde hoekgevel van het gebouw, naar het raam van waar ik zijn moet. Ze heeft me al gezien. Ik steek de sigaret terug in het pakje, neem mijn zonnebril af, hang deze in de V-hals van het witte shirt dat ik onder mijn overhemd draag, en duw de deur open.

Ooit was dit een hotel, ja. Ooit konden mensen hier naar binnen zonder op een zoemer te hoeven wachten. Ooit voelden mensen zich hier welkom. Tegenwoordig is dit de plek waar Irina Foska woont en werkt. De koudste plek die ik ooit heb aangedaan. Echt, ik weet niet precies wanneer dit interieur gestript en herbouwd is, maar het moet in een tijd geweest zijn dat warmte even uit de mode was. Ik krijg spontaan de neiging mijn over-

hemd dicht te knopen, ook al is het in de lobby warmer dan buiten.

Ik neem de lift naar de vierde etage. Daar bevindt zich, volgens de goudkleurige lettertjes naast de knop, 'Uitg. Foska'. Als ik de lift uit stap leidt een witte gang met scharlakenrood tapijt me naar Irina's kantoor. De deur staat op een kier. Mijn hart klopt als een bezetene, omdat het weet wat komen gaat. Ik ben hier niet zomaar op de koffie. Irina gaat me de les lezen, mij de wind van voren geven. Het voelt alsof ik naar de conector ben gestuurd.

Het betreden van Irina's maisonnette geeft me telkens weer het gevoel in een zwart-witfilm te zijn beland. Wanden in gebroken wit, een zwart koffietafelkje dat door een antracietkleurige bank en twee witte fauteuils wordt geflankeerd, een zilvergrijs bureau tussen de twee hoge ramen die uitzicht bieden op de grauwe nieuwbouw die ik zo-even voorbijgelopen ben. Kleuren zijn hier alleen te vinden in de zwarte boekenkast die tegen de linkerwand geplaatst staat; niet alleen staat er een sierlijk gebladerde calathea in het middelste van de negen compartimenten, ook is daar het felrood van de naam Kevin Steen op de rimpelloze ruggen van alle boeken in de andere acht. Toen Irina mijn boek net had uitgebracht en de eerste aanvragen van boekhandels binnendruppelden, drukte ze mijn debuut nog in kleine aantallen, louter op verzoek. Dan weer waren het er vijf, dan weer tien, een enkele keer vijftien. Die boeken bracht ze dan eigenhandig met de auto naar de winkels, waarschijnlijk om met haar ijskoude blik een prominente plek af te dwingen voor het teveel aan exemplaren dat ze meenam. Wanneer zo'n zaak dan tegenstribbelde, bezocht ze deze opnieuw als er een andere verkoper achter de balie stond, en smeekte ze – in de rol van hysterische christen – 'dat verderfelijke werk van Kevin Steen' uit de schappen te halen en te verbranden. Waarop zo'n verkoper stamelend uitbracht: 'Maar mevrouw, die hebben we helemaal niet staan!', en als ik dan drie dagen later in die zaak ging kijken lagen er keurig drie exemplaren in de standaard 'nieuw verschenen'. Behalve bij boekhandelaars wakkerde Irina ook de nieuwsgierigheid bij het gewone volk

aan, door her en der halfverbrande karkassen van mijn roman te laten slingeren; onder parkbankjes, in bushaltes, voor de deuren van een middelbare school. Een even bizarre als effectieve marketingstrategie, zo bleek.

Naarmate de aandacht voor mijn boek toenam werden naast de aantallen ook de afstanden groter. Via persberichten, recensies en een incidentele voorleesavond breidde de interesse voor mijn gruwelijke pennenvrucht zich langzaam uit. Een vreemde gewaarwording; ik werd opeens gelezen door mensen uit plaatsen waar ik zelf nooit was geweest, mensen met een andere tongval dan de mijne, mensen wier levens het mijne in geen honderd jaar zouden kruisen. En Irina maar naar die afgelegen oorden rijden in haar zwarte Hyundai sedan. Alhoewel, erg lang deed ze dat niet; nog geen drie weken na het verschijnen van mijn roman overwoog ze de distributie uit te besteden aan een postorderbedrijf.

Een week later kwam de eerste bestelwagen voorrijden.

Het einde van de achtbaanrit die volgde wordt me genadeloos ingewreven door de onverkochte boeken in de kast. *Nothing gold can stay*, schreef Robert Frost, in een gedicht waarvan ik nooit zeker heb geweten of ik het als negatief moest interpreteren. Hoe toepasselijk.

Irina is nog nergens te bekennen. Met voeten die zwaar zijn van spontaan ingetreden moedeloosheid schuifel ik naar haar bureau. Zoals ik van haar gewend ben ligt alles op de plek die ervoor bestemd lijkt. Het is lastig uit te leggen, maar als je eender welk voorwerp op een willekeurig ander punt van het bureaublad neer zou leggen, zou je onherroepelijk het gevoel krijgen dat het daar niet hoorde. Zelfs de briefopener bevindt zich, ten opzichte van de telefoon, de agenda en het stapeltje ingezonden manuscripten, op exact de juiste vierkante centimeters. Oog voor compositie, dat heeft Irina als geen ander.

“Koffie, Kevin?” klinkt een stem van boven. Ik draai me om en kijk omhoog. Irina staat bij de balustrade die moet voorkomen dat ze tijdens een eventuele slaapwandeling vanaf haar woon-

etage haar kantoor in kukelt. Ik ben nog nooit daarboven geweest, maar het zal er niet veel kleurrijker zijn dan hier beneden. En zoals altijd gaat Irina's verschijning moeiteloos gepaard met dit interieur. Zwart mantelpakje boven een donkergrijze panty, haar zwarte haren sluik langs haar bleke gezicht.

Irina Foska. De Addams Family zou haar zonder morren adopteren.

"Eh... ja, is goed." Irina draait zich om en verdwijnt uit het zicht. Een halve minuut later daalt ze de stalen wenteltrap af, met in elke hand een dampende mok met zebamatief. Een hoofdknik gebiedt me op de bank te gaan zitten, en nadat ze de koppen koffie op tafel heeft gezet neemt Irina plaats in de linker van de twee fauteuils tegenover me.

"Zo, Kevin," begint ze, het zwarte montuur van haar bril herschikkend met duim en wijsvinger, "over je eerste hoofdstukken..."

Juist, ja. Vorige week heb ik haar achttien pagina's gestuurd, over een jongeman die op een dag het woordje 'ik' kwijtraakt – hij kan het niet langer verstaan, noch lezen of uitspreken. Het is gewoonweg uit zijn hoofd verwijderd, en hoewel hij er zelf niet zoveel moeite mee heeft (zijn brein formuleert zelfs automatisch zinnen die het persoonlijk voornaamwoord niet bevatten) begint zijn omgeving in de gaten krijgen dat er iets anders aan hem is. Het duurt even voordat iemand beseft dat hij geen 'ik' meer zegt, en na een reeks proeven ontrolt het verhaal zich in hoog tempo; weddenschappen in cafés ("ik wed voor twee tientjes dat m'n maat hier een kwartier met jou kan praten zonder 'ik' te zeggen") brengen een geruchtenstroom op gang die uiteindelijk uitmondt in een interview op televisie. Ik heb nog geen idee wat er daarna allemaal gaat gebeuren, maar ik denk dat ik een meisje opvoer, een *love interest*, dat het woordje 'jij' niet meer kent en na de tv-uitzending de hoofdpersoon benadert, en dan werk ik op één of andere manier wel toe naar een magische slotscène waarin ze allebei genezen of zoiets.

Maar dat zijn zorgen voor later; eerst moet Irina's enthousi-

asme aangewakkerd zijn.

“...ik kon daar helemaal niets mee.”

“...O. Oké.”

“Nou, niet oké. Neem nu die opening; je begint letterlijk met de woorden ‘op een dag’, waarna je ik-figuur doodleuk meldt dat hij het concept ‘ik’ niet langer kende. Hoezo? Ga je dat nog uitleggen?”

Ik neem een slok koffie en verdedig me: “Nou, daar heb ik wel over nagedacht, maar ik denk dat een uitleg de kracht uit het magische aspect van het verhaal haalt. Bedoel, hij kent gewoon het woordje ‘ik’ niet meer, en dat is dat. En uit het feit dat het verhaal in de ik-vorm is geschreven kun je als lezer afleiden dat het ook weer goed komt aan het einde. Een soort belofte.”

“Hier heb je een belofte, Kevin: de helft van je lezers haakt na die eerste zin al af.”

“...Ik kan wel, eh, iets van een flashback toevoegen? Later? Dat-ie door de bliksem is getroffen of zoiets. Of dat er ineens een hypnotiseur langskomt die vertelt dat er een sessie niet helemaal goed is gegaan?”

Irina trekt een bedenkelijk gezicht waarvan ik hoop dat het op de tegenvallende smaak van de koffie slaat. Dan schudt ze haar hoofd en zegt: “Nah, doe geen moeite. Dit hele idee. *Ik* voel het niet. Ik snap dat je iets heel filosofisch wilt neerzetten, over identiteit en zo, maar... na je eerste boek... nee. Heb je nog andere ideeën?”

“Nóu...” breng ik veel te joviaal uit, waarna ik begin te ratelen als een politicus die tijdens een tv-debat maar een halve minuut heeft om zijn punt te maken: “Ik had van de week wel een ideeetje voor een novelle, gewoon even een wat dunner boek tussendoor, een soort Bukowski *meets* ‘*Benji*’ wat zou gaan over een straat-hond met drie poten – een driepotige straathond dus, en je zou dan het hele verhaal vanuit zijn perspectief zien. Dat-ie dan door natte steegjes strompelt, uit vuilnisbakken vreet, teefjes ver... nou ja, bespringt of zo, en uiteindelijk zou het hele verhaal dan een metafoor zijn voor het leven aan de zelfkant, je zou dus zeg

maar de hond kunnen vervangen door een zwerver – en de teefjes door, eh, ja, heroïnehoertjes, en dan heeft het opeens een hele geëngageerde lading omdat de ranzige dingen die de hond doet medelijden kunnen opwekken, tót je je gaat afvragen hoe je een mens zou beoordelen als hij diezelfde dingen deed. Misschien niet goed voor een hele roman, maar ja, voor een novelle van – zeg – honderd pagina's leek het me wel wat."

Afwachtend blaas ik in de mok hete koffie. Irina slaakt een zucht. Zet dan haar koffie op tafel. Staat op. Loopt naar het raam. Schudt haar hoofd, denk ik, of volgt wellicht een vogel die buiten heel hysterisch heen en weer aan het vliegen is.

"Wil je echt je debuut opvolgen met één of andere verknipte versie van *Lady en de Vagebond*, Kevin?"

Ik werp een blik naar de boeken in de kast. Kijk dan naar Irina's rug. Sinds ik hier ben heeft ze me nog geen enkele keer aangekeken. Ergens ben ik daar blij mee, want mensen aankijken geeft me doorgaans een ongemakkelijk gevoel.

"... Eh, n-nou," stamel ik op m'n daadkrachtigst, ondertussen vechtend tegen de aandrang naar Irina toe te lopen en haar de hete koffie in het gezicht te slingeren. Een beroepsdeformatie, die dwanggedachte, overgehouden aan de periode waarin ik aan mijn titelloze gruwelboek werkte. Soms blijkt de fantasie een krachtig monster dat naar buiten wil, op welke manier dan ook. "Ik dacht: 't is weer eens wat anders, een driepotige hond als hoofdpersoon."

"Kom eens hier, Kevin." Na een lichte aarzeling hijs ik mezelf uit de fauteuil. Ik zet de kop koffie voor de zekerheid op tafel en loop naar Irina toe. Ze doet een stap weg van het raam om mij het uitzicht te gunnen.

"Daar loopt je publiek," zegt ze. Ik kijk naar buiten, zie auto's sloom door de straten rijden, spot korte rokjes op trottoirs en volg een jongen op een scooter tot hij een zijstraat inslaat. "Jouw boek heeft ze in de kern van hun hitsige nieuwsgierigheid geraakt. Met gepaste schaamte zijn ze met jouw boek bij kassa's aangekomen, en thuis zijn ze direct gaan bladeren om te zien waar nu al die ophef over was. Kijk eens naar die gebouwen verderop." Ik kijk



naar de gebouwen verderop, ontwaar een enkele wazige mensvorm achter een ongewassen raam. “Op hoeveel nachtkastjes zal dat fantastische gedrocht van jou wel niet gelegen hebben?”

Het kan me weinig schelen. Het liefst zie ik de gebouwen onder luid kabaal ineensstorten en de straten vollopen met het bloed dat tussen al dat samenklappend beton naar buiten spuit. Alhoewel, misschien staat daar ergens wel het gebouw waar Hilde Winters woont. Dat mag dan blijven staan.

“M-maar... wat wil je dan dat ik doe? M'n trucje herhalen?”

Vanuit mijn ooghoeken zie ik hoe Irina nonchalant haar schouders ophaalt. “Ik wil net zo'n schokgolf door de samenleving jagen als met je eerste boek. Dus ja, eigenlijk is dat exact wat ik wil.”

“En wat als iemand dan Leopolds zieke geintje overdoet? Wat dan?”

“Jezus Christus, Kevin. Daar hebben we het al over gehad. Al zo vaak. Dat is niet jouw verantwoordelijkheid. Ik dacht dat we het daar wel over eens waren, inmiddels?”

“Ja... het is alleen...”

“Sst,” snoert Irina me de mond, zoals mijn vader dat vroeger deed als ik tijdens het weerbericht iets wilde zeggen. “De mensen zijn alweer aan het wegdommelen, Kevin. Het wordt tijd om ze wakker te schudden met een tweede meesterwerk. En ik zie daar geen identiteitscrises en trouwe viervoeters in voorkomen.”

“Driervoeter, technisch gezien.”

“Nog erger. Maar serieus...” Ze draait zich mijn kant op, zoekt oogcontact dat ik vermijd door strak naar het straatbeeld onder me te blijven staren. “...ik heb jou nodig, Kevin Steen. Ik heb veel in je geïnvesteerd.”

Ergens heeft ze een punt. Ik ben momenteel de enige auteur die ze uit geeft. Ze heeft inderdaad ik weet niet hoeveel geld in me gestoken, nog voordat de wereld überhaupt van mijn bestaan wist, en toen de hype eenmaal ontstond bracht ze me – dankzij haar connecties – op plekken waar ik in mijn eentje niet eens het bestaan van zou hebben geweten. Ergens dit voorjaar, tijdens een

bespreking die qua sfeer en strekking pijnlijk veel weg had van de huidige, vroeg ik haar waarom de publicaties van haar jonge bedrijfje zich enkel tot mij beperkten, waarom ze niet met andere auteurs in zee ging.

“Enerzijds,” had Irina toen geantwoord, “is er dat deel van de schrijvende bevolking dat niet met jou geassocieerd wil worden.” Vervolgens pakte ze het bovenste van de stapel C4-enveloppen op haar bureau. “Anderzijds,” ging ze verder, “is dit wat ik zoal binnenkrijg.” Ze trok een vel uit de envelop en las voor wat de openingszin van een ingezonden manuscript bleek te zijn: “*Het was een hete zomeravond die de belofte van onweer in zich droeg...*”

“Oei,” had ik met vertrokken gezicht gekreund. “Nooit beginnen met het weer.”

In feite kwam het erop neer dat Irina vrijwel net zo afhankelijk was van mij als ik van haar. Goed, zij had dan maandelijks een veel hogere huur te betalen, maar daar tegenover stonden de kleine lettertjes in mijn contract die Irina in staat stelden royalty's terug te vorderen, mocht ik door het verschijden van een deadline de toekomst van de uitgeverij in het geding brengen. Zodoende zat ik met een redelijk gevulde bankrekening die ik met geen vinger durfde aan te raken. Niet tot na mijn tweede boek in ieder geval.

“Dus, heb je nog andere ideeën?” vraagt ze.

“Eh... jawel, nog wel een paar.” Ik heb er genoeg. Ik zit vol met ideeën, en ze worden één voor één door Irina afgebrand. Toegegeven, ze waren in het verleden niet allemaal even geniaal, maar er zaten best wat potentiële bestsellers tussen, al zeg ik het zelf. Zelfs dat met die hond zou kunnen scoren, dacht ik zo. Al met al hoef ik voor een *writer's block* niet bang te zijn.

“Zoals?”

“Nou, ik had een ideetje over een schrijver die...”

“*Bweeergh!*” Irina zit met haar vinger in haar mond te doen alsof ze moet kotsen. Ietwat overdreven, als je het mij vraagt. Bovendien nogal kinderachtig voor iemand van tegen de veertig.

“Nee, Kevin. Geen semiautobiografisch geneuzel, niks geen zelfportret. Ik wil *De Sterrennacht*, en dan met heel veel rood. Nog andere briljante ideetjes?”

Ik staar naar de vloer in de hoop dat daar een briljant ideetje in gekerfd staat. Helaas. “Eh, nou... wel een paar, volgens mij,” stamel ik uiteindelijk.

“Uitwerken dan die handel. Je hebt nog een maand of vier, dus ik stel voor dat je eind volgende week een eerste hoofdstuk naar me stuurt. En je weet wat scoort, toch?” Ze draait zich om en loopt naar haar bureau. Het klikken van haar hakken galmt door het hoge kantoor.

“Eh... ik denk het, ja.”

“Nou, zeg het dan. Wat scoort, Kevin?”

Ik draai me om en wordt verrast door plotseling oogcontact. Irina zit op de punt van haar bureau, de armen over elkaar en de benen gekruist. En haar ogen, groen en helder, porren in de mijne. Steken er zelfs dwars doorheen en stichten kleine brandjes in de kassen. Als ik een masochist was kreeg ik nu ongetwijfeld een doodsbange erectie te verduren.

“B-bloe...”

“Ja, zeg het maar.” Ik steek mijn rechterhand in mijn broekzak, haal hem er dan meteen weer uit en plaats hem op mijn heup.

“Bloed en tietten.”

Irina zucht en steekt een dun sigaartje op. “Grote jongen,” zegt ze, terwijl dunne sliertjes sierlijk tussen haar lippen vandaan kruipen en over haar gezicht glijden, alvorens op te lossen in de leegte van het kleurloze vertrek. “Ik wilde even checken of je het nog wist.”

“Ja... Ik wist het nog.”

“Mooi. Zullen we dan nu het saaie gedeelte doen?”

Irina haalt een multomap uit een verder lege bureaula en neemt de maandelijks administratie met me door. De verkoopcijfers zijn wederom gedaald; tot dusver drie stuks deze maand. De royalty's heeft ze verwerkt in een financieel overzichtje dat

de moeite van het meenemen niet waard is. Ook is er welgeteld één brief voor me binnengekomen; één of andere vrouw van veertig wil kinderen van me, zo blijkt. Irina laat me een foto signeren en zegt zelf voor een kort antwoord te zorgen. Vervolgens vraagt ze me of ik iets voel voor een signeersessie in de hoofdstad, in het martelwerktuigmuseum om precies te zijn. Hoewel ik al een tijdje geen *event* meer heb gehad, bedank ik voor de eer. Volgens mij komen daar alleen maar rare mensen op af, waaronder hoogstwaarschijnlijk die veertigjarige fan met kinderwens. Daar pas ik voor.

Onze bijeenkomst duurt uiteindelijk nog geen halfuur. Het had makkelijk per telefoon gekund, maar helaas heb ik op het hoogtepunt van mijn faam allerlei angsten ontwikkeld, waaronder een nogal hardnekkige belfobie. En die is sterker dan mijn straatvrees. Daarnaast hoop ik altijd weer dat Irina enthousiast wordt van hetgeen ik eerder heb ingezonden, en dat we dan met champagne en hotdogs mijn aanstaande comeback gaan vieren en dat er dan zelfs wat fysiek contact tussen ons plaatsvindt; een schouderklop, een omhelzing, misschien wel een kletsnatte zoen die tintelt op mijn wang.

De Engelsers noemen dat *wishful thinking*.

“Bloed en tietten, Kevin,” herinnert Irina me wanneer ze de deur van haar kantoor voor me opendoet, “schraap die gorigheid uit je bovenkamer en maak me blij.”

“Ik...” Hoe leg ik uit dat ik alles al gegeven heb? Dat ik bij het schrijven van mijn debuut die bovenkamer zo grondig heb gekuist dat je er nu van de vloer kunt eten? “...ik zal m’n best doen.”

Terug op straat beneemt een lichte paniek me de adem. Ik weet niet wat Irina wilde bereiken met die prietpraat over mensen in gebouwen met nachtkastjes, maar als haar insteek was mij te motiveren, nou, dan heeft ze jammerlijk gefaald. Eerder heeft ze me dieper mijn creatieve schulp ingejaagd. Vreemd, hoe benauwd je het kunt krijgen van mensen die je niet kent. Die jou

niet kennen, die al maanden niet eens meer aan je denken. Enerzijds laten ze me sudderen in vergetelheid, maar anderzijds voel ik hun honderdduizenden ogen meekijken bij elk woord dat ik schrijf. Zacht gesteld zijn geen van beide omstandigheden bevorderlijk voor mijn gemoedrust. En noem het achterdocht, maar soms vraag ik me af of Irina dit niet allemaal met opzet doet, om, weet ik veel, mijn geld af te pakken of mij in opdracht van mijn vader de krankzinnigheid in te drijven. Hardnekkig blijft ze me maar wijzen op de dingen die het schrijven moeilijker maken; de deadline, de verwachtingen, het debuut en het succes van weleer. Zei ze maar eens dat het allemaal wel goed kwam. *Het komt wel goed*. Een holle uitdrukking, neerbuigend zelfs, meer dan eens bedoeld om geweeklaag te smoren, maar op de juiste toon uitgesproken hebben die woorden wel degelijk effect. Kusjes op een zere plek; ze halen geen donder uit, maar je voelt je wel meteen een beetje beter.

Alsof ik een achtervolger heb af te schudden manoeuvreer ik me weer door het netwerk aan steegjes en straatjes van de stad, om de drie stappen belaagd door de geuren van pis, opgewarmd voedsel en uitlaatgassen. Na menige kroeg en eetcafé te zijn gepasseerd vind ik er eentje dat donker en leeg genoeg is om wat in bij te komen. Ik bestel een glas melk en een Italiaans klinkend broodje. Alles om de barvrouw het idee te geven dat ik hier met een doel gekomen ben. Vervolgens loop ik door naar een tafeltje achterin, onderweg een willekeurige krant van de leestafel meepakkend. Het halfuur dat volgt ben ik een vredige flierefluiter die op zijn vrije middag even de stad is ingegaan om onder het genot van een exquisite sandwich de malaise van de wereld in zich op te nemen. Het simpele bestaan; als straks de zon op z'n hoogst staat ga ik een stukje langs de rivier wandelen. Maak ik praatjes met vreemden en gooi ik wat muntjes in de openliggende gitaarkoffer van een straatmuzikant. En tegen etenstijd keer ik met opgeladen accu huiswaarts om de kinderen te vragen hoe het was op school vandaag. Aai ik ze over de bol, kus ik hun moeder op de wang.

De barvrouw houdt me in de gaten, ik voel het. Vraagt zich

vast af waarom ik met dit mooie weer niet buiten zit, op het terras voor het café. Of misschien denkt ze wel dat *ik* juist *haar* in de gaten zit te houden. Paranoia *by proxy*. Heb ik wel vaker last van. Snel zet ik een geconcentreerde frons op en lees de koppen van de krant. Ze vertellen me dat er voor de zoveelste keer een hitterecord gebroken is. Links daarvan iets over een vrouw van zestig die tientallen parkeerautomaten heeft leeggeroofd om een verzameling Mariabeeldjes te bekostigen. Daaronder, net boven de vouw, blijkt een meisje van negentien te zijn verdwenen – een bericht dat me een cynisch gegniffel ontlokt, omdat ik het meteen op mezelf betrek; *zij* verdwijnt en haalt de voorpagina, *Kevin Steen* verdwijnt en er kraait verdomme geen haan naar. Alsof ik alleen maar even langskwam om het gruwelijkste boek aller tijden af te leveren en vervolgens als vanzelfsprekend ben teruggevlogen naar de planeet waar ik vandaan kwam.

Geloof me, roem is een vergankelijke rotzak.

De krant deprimeert me – en ik ben nog niet eens bij de boekrecensies – dus richt ik me op mijn broodje. Al is broodje niet het juiste woord; op het ovale bordje voor mij staat een wankel bouwwerk aan ingrediënten, gestapeld tussen twee vierkanten hard, goudbruin brood. Rucola, feta, artisjokhartes, champignons, plakjes courgette. Mijn handen, mes in de ene en vork in de andere, hangen er weifelend boven, terwijl mijn hersenen berekenen welke kant de boel op zal tuimelen als ik hier of daar begin met snijden. Zo moet een student geneeskunde zich voelen als hij voor het eerst een lijk moet openmaken. Uiteindelijk pak ik de ciabatta, want zo heet mijn Italiaanse broodje, met beide handen beet en probeer ik er met wijd opengesperde mond een hap van te nemen. Sap of dressing druipt over mijn kin, rucola kriebelt in een neusgat. Brood breekt met scherp gekraak, de textuur prikt in mijn tandvlees. De barvrouw staat iets op te schrijven en doet alsof ze niet kijkt. Mijn hemel... wat als ze me herkend heeft?

Tot zover het simpele bestaan.

Als ik het broodje met beheerste agressie heb weggewerkt en de sporen met meerdere servetten van mijn gezicht heb geveegd,

reken ik af en verlaat het café. De straten zijn drukker dan zo-even. Ik kan maar beter opschieten. Zwetend en zwaar ademend volg ik mijn eigen voetsporen terug naar de bushalte, waar ik wat vriendelijke gebaren uitwissel met een ouder stel en een sigaret opsteek. Ergens hoop ik dat het tweetal een praatje met me maakt, over het zomerweer of zo. Al is het alleen maar om mij het idee te geven dat ik normaal ben. Om dat constante ongemak voor even weg te nemen. Dat irritante gevoel van zelfbewustzijn dat Irina me altijd maar inwrijft en dat me er zelfs van weerhoudt gedachteloos een moeilijk broodje te eten.

De vrouw mompelt iets tegen de man. Ik meen de letters 'tv' te horen, maar ik kan me vergissen.

In de bus hervind ik eindelijk de kalmte. Het zal door de geluiden komen – het zoemen van de motor, het cirkelend gehijg van de wielen onder me, het incidentele horten en stoten en het gesis van afgelaten perslucht. Ik hou van busgeluiden, temeer wanneer diezelfde geluiden je wegnemen van de dingen die je ongemakkelijk doen voelen. Een stad met mensen. Blikken van barvrouwen. Uitgevers in mantelpakjes.

Door een doffe ruit kijk ik naar buiten, de hele tijd. De eerste paar kilometer gaan we gelijk op met de rivier, tot asfalt en water hun evenwijdigheid verbreken en de bus zijn weg vervolgt door weidse gras- en akkerlanden waarin slechts hier en daar een boerderij of eenzaam huisje staat. Dan, halverwege de rit van stad naar huis, komen de bomen. Eerst in kleine groepjes door stroken paarsige heide verspreid, als voorbodes van de donkere corridor die we over enkele ogenblikken zullen inrijden. En dan die slingerende minuten door het bos, waar het spontaan koeler wordt in de bus en je een beetje gedesorienteerd raakt van vlekken zonlicht die tussen boomtoppen door flitsen. Witte vlekken die soms rood lijken te zijn. Het fijnste gedeelte van de rit.

Voorbij het bos, een paar honderd meter voor het welkomstbord van het dorp, staat al zolang ik weet het verroeste karkas van een tractor in de berm. De oorspronkelijke kleur van het ding is allang niet meer te duiden, en ik vermoed dat het nog

voor het einde van de zomer volledig door struiken overwoekerd zal zijn. Ik moet er altijd even naar kijken, omdat het iets spookachtigs uitstraalt, iets eenzaam ook.

Vandaag is de tractor evenwel iets minder eenzaam; er scharrelt een hond van ondefinieerbare afkomst bij. Het beest, rafelig en ongewassen, snuffelt wat aan een voorwiel alvorens er zijn vieze kop tegenaan te schuren. En misschien zie ik het verkeerd, maar het beest lijkt toch echt een achterpoot te missen.

“Ook toevallig,” mompel ik in mezelf, zonder om te kijken of de twee oudjes achterin de bus hebben kunnen horen wat ik zei.



Wat ik tegenwoordig thuis noem is een studioappartement boven De Horizon, het café op de hoek van het dorpsplein. Alweer zeven maanden geleden ben ik hier naartoe gevlucht. Weg uit de hoofdstad. Weg van de waanzin. Het was een ontsnapping die een flinke hap nam uit zowel mijn opgepotte royalty's als het voorschot dat Irina me voor mijn tweede boek had gegeven, vooral omdat de studio tot mijn komst een veredelde opslagplaats was voor afgedankt materieel van de kroeg eronder. Maar het was nu eenmaal de enige betaalbare woning in het dorp, en de wanhoop weg te komen gunde mij nu geen tijd uitgebreid te bezichtigen en bemiddelen. Overigens ben ik normaalgesproken nooit zo impulsief. Geloof me.

Aanvankelijk was de enige entree naar de studio de steile trap die vanuit de voorraadruimte van het café naar boven gaat. De eigenaar van De Horizon, die de woning op de bonnefooi te koop had gezet om een lang geambieerde wereldreis-per-tweemaster te bekostigen, gaf grif toe dat dit geen ideale situatie was en liet een aluminium trap achter het café plaatsen. Deze leidt naar een klein dakterras dat uitzicht biedt op de oude panden van het dorpshart. In warme maanden als deze drink ik daar graag bij zonsopgang een laatste bodem Southern Comfort, toekijkend terwijl de stoom van douches uit oranjebruine dakjes de ochtendlucht in vloeit, silhouetten bewegen achter beslagen badkamerraampjes en een enkele vroege vogel de dag begint met een

kop koffie op het balkon. Ik moet zeggen, op zulke momenten voel ik mij aangenaam abnormaal.

Over koffie gesproken, ik vrees dat de sterke bak van Irina me nog de rest van de week wakker zal houden. Vechtend tegen de cafeïne lig ik woelend in bed een middagdutje te forceren. Stoïcijns is een woord dat bij me opkomt. Het zwartmetalen bedframe piept en knerpt onder mijn onrust, mijn tenen krullen rond de spijlen. Na een kwartier geef ik het op en klauter ik grommend mijn bed weer uit. Twee passen verder ben ik bij mijn bureau aangekomen. Glanzend teakhout, koloniale stijl, uitzicht op het dorpsplein via de rechter van twee erkerramen. Ik ga op de bureaustoel zitten, veer een beetje heen en weer tegen de rugleuning. Oké, een nieuw verhaal. De comeback van Kevin Steen (ja, misschien een groot woord na slechts een jaar afwezigheid, maar het voelt echt alsof ik ergens van terug moet komen, iets te heroveren heb). Ik slijp een potlood, zoek een leeg vel in mijn schrijfblok en begin. Die verrotte tractor vraagt om een verhaal, nietwaar? Ik trek een la open en haal er een verzameling notities uit – memoblaadjes, briefpapier van het motel en bier-viltjes, heel veel bierviltjes. Ik moet een openingszin hebben. Niet dat ik er zoveel waarde aan hecht als het gros van mijn collega's, maar goed, je moet toch *ergens* beginnen.

“Nee, nee,” keur ik mijn zoektocht onmiddellijk weer af, “het moet iets *nieuws* zijn. Nieuwe zin, Kevin, nieuwe zin.” Ik klap de la dicht en buig voorover, over mijn schrijfblok. Ik breng de punt van het potlood naar de kantlijn in de veronderstelling dat het dan allemaal vanzelf zal gaan.

Maar het lukt me niet.

Te veel ideeën. Natuurlijk. Dat zal het zijn. Mijn hoofd is een voliëre vol hysterische vogeltjes en ik moet degene vangen die de gouden eitjes legt. Een zware taak, maar iemand moet het doen. Om voor nu in ieder geval mijn vingers in vorm te houden begin ik een klein kubusje te tekenen in de linkerbovenhoek van de pagina. Trek daarna hetzelfde kubusje nog eens over, maak de lijnen dikker, arceer een zijvlak.

Niet veel later sta ik op en loop naar het met leesvoer gevulde archiefrek, dat halverwege het appartement haaks tegen de muur staat om het idee van een aparte slaap- en werkkamer te creëren – of nou ja, eerder de *illusie*. Ik kan met enige trots zeggen dat deze aluminium constructie werkelijk tot op de laatste vrije centimeter met boeken dichtgemetseld is; toen ik bij het inrichten de aandrang voelde om deze scheidingswand volledig sluitend te maken, ben ik naar een tweedehands boekenzaak gegaan en heb daar het tekort aan papieren bakstenen aangevuld. Hilarisch genoeg zat daar ook nog een exemplaar van mijn eigen debuut bij. Iemand had er een kaft van Hemingway omheen gedaan, wellicht om het veilig in het openbaar te kunnen lezen zonder bespuugd of doodgeschopt te worden.

Ik neem een bundel van Poe uit de kast en blader het wat door, in de hoop een zinnetje te vinden dat me op gang kan helpen, mijn geest kan ordenen. Een soort startpunt, desnoods woord voor woord gestolen. Om Irina te pesten zou ik het begin van *Het Huis van Usher* kunnen lenen. Dat gaat namelijk over het weer. Ik betwijfel echter of ze daar de humor van zal inzien, met nog maar een halfjaar te gaan tot mijn deadline. Dus blader ik verder en besluit ik uiteindelijk de openingszin van *William Wilson* te lenen. Al verander ik natuurlijk wel de naam. In Marc Hoogland. Ook de rest van die alinea neem ik over, hier en daar het taalgebruik aanpassend, om enige tijd later alsnog weg te zakken in het moeras der creatieve radeloosheid. Niettemin krabbel ik stug door, stoïcijns, tot ik mijn potlood weer moet slijpen, en krabbel, krabbel, slijp, glaasje water tussendoor, krabbel, krabbel.

Na een klein uur is mijn kubusje uitgegroeid tot een aanzienlijke stad die tweederde van de pagina in beslag neemt. Tussen de straten zijn zeven handgeschreven zinnnetjes te bespeuren. Allemaal gejat van Edgar Allan Poe zaliger. De man is berooid gestorven in handgetekend Baltimore.

Ik bijt een paar randjes vingernagel af. Knaag schrale stukjes van mijn onderlip weg. Speel wat met mijn haar. Waar ben ik

mee bezig? Ik spring overeind. De bureaustoel rolt ratelend over de houten vloer tot hij tegen het bed tot stilstand komt. Ik stuif briesend langs de boekenwand, de woonkamer in. Op de salontafel (die, als je je ogen tot spleetjes knijpt, de grappige indruk wekt te zijn weggesneden uit de bruine hoekbank) ligt mijn roman. Hetzelfde exemplaar dat ik gisteravond mee had naar mijn werk. Hilde Winters heeft het aangeraakt. Hilde... Ik spoed me naar het aanrecht en kijk door het linker erkerraam naar buiten. Komt ze daar niet al aangelopen, gitaar op de rug, bandleden in haar kielzog, keurig op tijd voor de soundcheck?

Nee hoor. Het dorpsplein is verlaten.

Ik loop ongedurig door de kamer heen en weer. Voel een bekende pijn opkruipen in mijn rechterbeen. Neem een pijnstiller. Bloed en tietten, bloed en tietten. Het is dat mijn debuut zo apocalyptisch eindigt, anders had ik er een vervolg op kunnen schrijven. Irina zal niets liever willen, diep van binnen. Maar ja, in het eerste boek gaat iedereen dood. En dan bedoel ik ook echt iedereen, hè. Zelfs de ik-figuur delft het onderspit. Dat zie je ook niet vaak.

Ik draai wat rondjes in mijn rode designstoel, een krenge dat voor geen meter zit maar de ruimte lekker opvult. Draai, draai, draai tot ik duizelig ben, waarna ik als een klein kind op de lengte van de hoekbank duik en een tijdje op mijn rug naar de plafondventilator ga liggen staren. De glimmende bladen draaien, draaien, draaien. Ik hang mijn hoofd over de rand en luister naar de vloer. Op wat verre bastonen na hoor ik niets. De Horizon, nu een klein uur open, klinkt verlaten als het verjaardagsfeest van een afgeschreven kunstenaar. Ik draai mijn hoofd tot ik de deur tussen de bank en de koelkast kan zien. Daarachter liggen twaalf treden die me stuk voor stuk vragen of ik niet iets te drinken lust.

Ik knijp mijn ogen dicht in een laatste poging de slaap te vatten. Als dit niet binnen vijf seconden gelukt is brom ik: "Waarom ook niet," en slof op mijn sokken naar de deur. Ik daal de trap af, half zijwaarts en half gebukt om mijn hoofd niet te stoten, en wurm me dan langs fusten bier en kratten fris de voorraadruimte

door. Het blijft raar, de kroeg op deze manier binnengaan, alsof de tent van mij is, maar de bedragen die ik hier wegdrink weten dat gevoel enigszins te rechtvaardigen.

In De Horizon is het geruststellend donker. Licht uit groen bekapte hanglampen glanst bescheiden op de zwartgelakte tafelbladen en de wijnvaten die her en der ter decoratie tegen de muur staan. De drie spotjes die normaliter de ingelijste scheepsfoto's aan de wanden oranjeachtig beschijnen staan nog uit. Zo ook de lichtsnoeren die door de oude visnetten aan het plafond kruipen – kerstverlichting die uit luiheid nooit is weggehaald en 's zomers eigenlijk ook nog best wel sfeervol bleek.

Martin Wilsom, de iele, langharige barman met wie ik de afgelopen maanden een soort van vriendschap heb opgebouwd, staat achter de L-vormige bar bierglazen te poleren. Hij ziet me vanuit de voorraadruimte binnenkomen en groet me met zijn gebruikelijke combinatie van knipoog-en-opgetrokken-mondhoek. Er hoort ook een tongklikkend geluidje bij ('*tsk-tsk*', alsof je een paard aanspoort), maar vanaf hier hoor ik dat niet en bovendien speelt Creedence Clearwater Revival er doorheen. Ik groet Martin terug middels een halfslachtig saluut en neem plaats op de hoek van de bar.

"Alles wel, Hoog?" vraagt hij. Ik knik zachtjes, een tikkeltje schuldbevestigend; de laatste tijd sta ik steeds vaker op het punt om hem te vertellen over Kevin Steen en diens controversiële debuutroman – met name als ik hem na sluit heb helpen schoonmaken en we getweeën aan de bar nog enkele biertjes drinken. Maar dan kijk ik hem aan in die goedgelovige puppyogen en krijg ik de waarheid simpelweg mijn mond niet uit. Daarom kent Martin mij voor nu nog als Marc Hoogland, freelance copywriter en op nog wat andere vage vlakken creatief werkzame bovenbuurman.

Martin trekt een bezorgd gezicht. "Jezus, gast... kom je net je kist uit?"

Ik schud mijn hoofd. "Heb er al een halve dag opzitten."

"Wauw. Dan wil ik niet weten hoe je er na een *hele* dag uit-